

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 3
din 09.01.2007

Dosar nr: 599/2007

Petiția nr: 11.569/08.10.2007

Petent: N A

Reclamat: Tribunalul Vrancea, Consiliul Superior al Magistraturii

Obiect: încălcarea dreptului la libertate pe criteriul etnic.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele și adresa petentului

I.1.1. N A

I.2. Numele și sediul reclamatului

I.2.1. Tribunalul Vrancea

I.2.2. Consiliul Superior al Magistraturii

II. Obiectul sesizării

Petentul, prin **Petiția nr. 11.569/08.10.2007**, arată că este avocatul unui inculpat arestat, a cărei cerere de a fi judecat în libertate s-a respăns din motive religioase.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

Petentul, avocatul unui inculpat de religie musulmană, consideră că motivația respingerii cererii de eliberarea condiționată pe criteriul apartenenței religioase este discriminatorie.

IV. Procedura de citare

Părțile a fost citate pentru data de 30.10.2007 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD).

La audierea din 30.10.2007 părțile nu s-au prezentat.

Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosar punct de vedere prin **Adresa nr. 18.957/1154/2007** (semnată de președinte judecător Anton Pandrea, înregistrată la CNCD cu **nr. 15.417/13.11.2007**).

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

V. Susținerile părților

Petentul arată că este avocatul inculpatului arestat S I , cu **Dosarul nr. 1.854/91/07** în curs de judecare, pe rolul Tribunalului Vrancea. În urma cererii ca inculpatul să fie judecat în libertate, Curtea de Apel Galați a motivat respingerea cererii prin următoarele: „*inculpatul prezintă pericol social pentru că are două concubine și astfel este apropiat de valorile musulmane fiind în contradicție cu principiile statului nostru*”.

Consiliul Superior al Magistraturii, prin punctul de vedere exprimat prin **Adresa nr. 18.957/1154/2007**, invocă lipsa calității procesuale, arătând că nu poate interveni în soluționarea dosarelor aflate pe rolul instanțelor de judecată și nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate de acestea. Judecătorii sunt independenți, se supun legii și trebuie să fie imparțiali, orice persoană, organizație, autoritate sau instituție fiind datoare să respecte independența acestora.

Invocă prevederile **Legii nr. 317/2004**, republicată, cu completările și modificările ulterioare (cap. IV) și ale **Legii nr. 303/2004** (art. 2).

VI. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că petiția este îndreptată împotriva încheierilor instanței de judecată.

Opinia membrilor Colegiului Director, Asztalos Csaba Ferencz, Corina Comsa, Dezideriu Gergely, Dragos Tiberiu Nita, Pamfile Anamaria, Roxana Paula Truinea

6.1. În drept, în analiza petiției deduse soluționării, reținem că prin **Decizia Curtii Constitutionale nr. 1011 din 8 noiembrie 2007** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor **Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, Curtea Constituțională reține că „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o reglementare specială”

care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”.

În acest sens Curtea precizează că „Actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată”.

6.2. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, astfel cum este formulată, Colegiul Director, analizează în ce măsură obiectul acesteia este de natură să cadă sub incidența art. 2 al **O.G. nr.137/2000**, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentului, *ipso facto*, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice, corelativ răspunderii contravenționale.

6.3. Astfel, raportându-ne la prevederile **Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, cu modificările și completările ulterioare, republicată, reținem că acestea constituie cadrul special al reglementării discriminării în legislația românească, sub aspectul materiei și a răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale.

6.4. Raportat la aspectele deduse soluționării, trebuie să luăm act de faptul că în cauză este supusă analizei soluționarea în mod diferit de către instanțele judecătorești a unor probleme de fapt sau de drept, respectiv soluții ale instanțelor de judecată, în speță sentințe sau decizii ale Curții de Apel București sau Judecătoriilor de Sector București. (**Decizia Civilă nr. 1904 din 25.10.2006**, **Decizia nr. 1217/29.05.2006**, **Decizia civilă nr. 1064/08.06.2005**, **Decizia civilă nr. 1832 A/16.09.2004**, **Decizia civilă nr. 1086 din 07.06.2007**, **Decizia nr. 2311 din 02.12.2004** pronunțate de Curtea de Apel București, **Sentința civilă nr. 6477 din 22.10.2003** pronunțată de Judecătoria Sector 1, București).

6.5. Coroborând aceste elemente la principiile în materia egalității și a non-discriminării statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea Constituțională a României și la obiectul petiției deduse soluționării, consideram că în speță, Colegiul Director trebuie să ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în **Monitorul Oficial nr.66/2002**, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a

Drepturilor Omului, art. 6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituația României consacră în cap.VI, intitulat «Autoritatea judecătorească», principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se îndeplinește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. [...] În scopul garantării independenței [...] prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor [...] prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. [...] Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin. (1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori institutii private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se îndeplinește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin. (2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

6.6. În acest sens, art.125 în alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează îndeplinirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.7. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în spetă membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza VAN DE HURKC împotriva ȚĂRII DE JOS, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele BENTHEM v. ȚĂRII DE JOS, 23 octombrie 1985, **Series A no. 97**, p. 17, para. 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, **Series A no. 127**, p. 34, para. 50; și BELILOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, **Series A no. 132**, p. 29, para. 64).

6.8. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

6.9. Or, față de obiectul petiției și elementele de fapt în cauză, precizate mai sus, consideram că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate să analizeze situația de fapt sub aspectul justificării drepturilor

subiective ale petentului deoarece, acest aspect precum și modul de interpretare și de aplicare a legii sunt de competența instanțelor de judecată. Colegiul director nu poate reține discriminarea care se materializează prin circumstanța tratamentului diferențiat în procesul de înfăptuire al justiției, deoarece legalitatea, inclusiv sub aspectul principiului egalității în raport cu prevederile legale și hotărârile instanțelor de judecată criticate în obiectul petiției de față, se statuează de către instanțele de judecată iar controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

6.10. De altfel, față de aspectul de fapt subsecvent al petiției, considerăm că trebuie luat act că, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, **Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.**)

6.11. Având în vedere precizările invocate mai sus, argumentele cât și petiția astfel cum este formulată, consideram că, în speță, Colegiul Director nu poate reține fapte sau acte care pot fi analizate sub aspectul celor care intră sub incidența prevederilor **Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, petiția având ca obiect modul în care au fost soluționate acțiuni în justiție în privința cărora controlul de legalitate, inclusiv sub aspectul încălcării dreptului de a nu fi suspus discriminării, revine instanțelor judecătorești superioare, prin exercitarea căilor de atac.

Opinie separată exprimată de membrii Colegiului Director, Haller István și Gheorghe Ioniță:

Constituția României, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”. Potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.”

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 14 prevede: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială definește prin art. 1 discriminarea rasială prin următoarele: „În prezenta convenție, expresia «discriminare rasială» are în vedere orice deosebire, excludere, restricție sau preferință întemeiată pe rasă, culoare, ascendentă sau origine națională sau etnică, care are ca scop sau efect de a distruge sau compromite recunoașterea, folosința sau exercitarea în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alt domeniu al vieții publice.”

Această convenție mai are următoarele prevederi relevante:

„Art. 5

În conformitate cu obligațiile fundamentale enunțate în articolul 2 al prezentei Convenții, statele părți se angajează să interzică și să elimine discriminarea rasială sub toate formele și să garanteze dreptul fiecăruia la egalitate în fața legii fără deosebire de rasă, culoare, origine națională sau etnică, în folosința drepturilor următoare:

a) dreptul la un tratament egal în fata tribunalelor și a oricărui alt organ de administrare a justiției;

b) dreptul la securitatea persoanei și la protecția statului împotriva violențelor sau maltratărilor, fie din partea funcționarilor guvernului, fie a oricărui individ, grup sau instituție;

c) drepturi politice, și anume dreptul de a participa la alegeri - de a vota și de a fi candidat - după sistemul sufragiului universal și egal, dreptul de a face parte din guvern, de a lua parte la conducerea treburilor publice, la orice nivel, și dreptul de acces, în condiții de egalitate, la funcții publice;

d) alte drepturi civile, în special:

i) dreptul de a circula liber și de a-și alege reședința în interiorul unui stat;

ii) dreptul de a părăsi orice țară, inclusiv pe a sa, și de a se întoarce în țara sa;

iii) dreptul la o cetățenie;

iv) dreptul de a se căsători și de a-și alege partenerul;

v) dreptul de proprietate al oricărei persoane, atât singură cât și în asociere;

vi) dreptul de moștenire;

vii) dreptul la libertate de gândire, conștiință și religie;

viii) dreptul la libertate de opinie și de exprimare;

ix) dreptul la libertate de întrunire și asociere pașnică;

e) drepturi economice, sociale și culturale, în special:

i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației sale, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;

ii) dreptul de a înființa sindicate și de a se afilia unor sindicate;

- iii) dreptul la locuință;
- iv) dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la securitate socială și la servicii sociale;
- v) dreptul la educație și la pregătire profesională;
- vi) dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale;
- f) dreptul de acces la toate locurile și serviciile destinate folosinței publice, cum ar fi mijloace de transport, hoteluri, restaurante, cafenele, spectacole, parcuri.

Art 6

Statele părți vor asigura oricărei persoane supuse jurisdicției lor o protecție și o cale de recurs efective în fața tribunalelor naționale și a altor organe de stat competente, împotriva tuturor actelor de discriminare rasială care, contrar prezentei Convenții, ar viola drepturile sale individuale și libertățile sale fundamentale, precum și dreptul de a cere acestor tribunale satisfacție sau despăgubire dreaptă și adecvată pentru orice prejudiciu pe care l-ar putea suferi ca urmare a unei astfel de discriminări.

[...]

Art 8

1. Se constituie un Comitet pentru eliminarea discriminării rasiale (denumit în cele ce urmează Comitetul) compus din optsprezece experți cunoscuți pentru înalta lor moralitate și imparțialitate, care sunt aleși de către statele părți din rândul cetățenilor lor și care își exercită funcțiile cu titlu individual, ținându-se seama de o repartitie geografică echitabilă și de reprezentarea diferitelor forme de civilizație, precum și de principalele sisteme juridice.

2. Membrii Comitetului sunt aleși prin vot secret de pe o listă de candidați desemnați de statele părți. Fiecare stat parte poate să desemneze un candidat ales dintre cetățenii săi.

3. Prima alegere va avea loc la șase luni de la data intrării în vigoare a prezentei Convenții. Cu cel puțin trei luni înainte de data fiecărei alegeri, Secretarul general al Națiunilor Unite trimite o scrisoare statelor părți pentru a le invita să-și prezinte candidaturile într-un termen de două luni. Secretarul general întocmește o listă, în ordine alfabetică, a tuturor candidaților astfel desemnați, indicând statele care i-au desemnat și o comunică statelor părți.

4. Membrii Comitetului sunt aleși în cursul unei reuniuni a statelor părți, convocată de Secretarul general la sediul Organizației Națiunilor Unite. La această reuniune, al cărei cvorum este de două treimi din statele părți, sunt aleși membri ai Comitetului candidații care obțin cel mai mare număr de voturi și majoritatea absolută a voturilor reprezentanților statelor părți prezenți și votanți.

5. a) Membrii Comitetului sunt aleși pentru patru ani. Totuși, mandatul a nouă dintre membri desemnați la prima alegere va lua sfârșit după doi ani; imediat după prima alegere, numele acestor nouă membri vor fi trase la sorți de către președintele Comitetului.

b) Pentru a ocupa locurile devenite vacante în mod fortuit statul parte al cărei expert a încetat să-și exercite funcțiile de membru al Comitetului va numi un alt expert dintre cetățenii săi, sub rezerva aprobării de către Comitet.

6. Statele părți iau în sarcina lor cheltuielile membrilor Comitetului pentru

perioada în care aceștia își îndeplinesc funcțiile în Comitet.

[...]

Art. 14

1. Orice stat parte poate declara, în orice moment, că recunoaște Comitetului competența de a primi și examina comunicări emanând de la persoane sau grupuri de persoane ținând de jurisdicția sa care se plâng de a fi victime ale violării, de către acest stat parte, a vreunui dintre drepturile enunțate în prezenta Convenție. Comitetul nu primește nici o comunicare privind un stat parte care n-a făcut o astfel de declarație.

2. Orice stat parte care face o declarație în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol poate crea sau desemna un organism în cadrul ordinii sale juridice naționale cu competența de a primi și examina cererile emanând de la persoane sau grupuri de persoane ce țin de jurisdicția acelui stat, care se plâng de a fi victime ale violării vreunui dintre drepturile enunțate în prezenta Convenție și care au epuizat celelalte căi de recurs locale disponibile.

3. Declarația făcută în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol și numele oricărui organism creat sau desemnat în conformitate cu paragraful 2 al prezentului articol sunt depuse de către statul parte interesat la Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite, care comunică o copie de pe acestea celorlalte state părți. Declarația poate să fie retrasă în orice moment, printr-o notificare adresată Secretarului general, dar această retragere nu afectează comunicările cu care Comitetul este deja sesizat.

4. Organismul creat sau desemnat în conformitate cu paragraful 2 al prezentului articol va trebui să țină un registru de petiții, iar copii certificate conforme cu registrul vor fi depuse în fiecare an la Secretarul general pe căile corespunzătoare, fiind de la sine înțeles că conținutul acestor copii nu va fi divulgat publicului.

5. Dacă nu obține satisfacție de la organismul creat sau desemnat în conformitate cu paragraful 2 al prezentului articol, petiționarul are dreptul de a adresa, în următoarele șase luni, o comunicare în acest sens Comitetului.

6. a) Comitetul, cu titlu confidențial, aduce orice comunicare care îi este adresată la cunoștința statului parte despre care se pretinde că a violat vreuna din dispozițiile Convenției, dar identitatea persoanei sau grupurilor de persoane interesate nu poate fi dezvăluită fără consimțământul expres al acelei persoane sau al acelor grupuri de persoane. Comitetul nu primește comunicări anonime.

b) În următoarele trei luni, statul în cauză prezintă în scris Comitetului explicații sau declarații elucidând problema și indicând, dacă este cazul, măsurile pe care eventual a putut să le ia pentru remedierea situației.

7. a) Comitetul examinează comunicările ținând seama de toate informațiile care îi sunt prezentate de către statul parte interesat și de către petiționar. Comitetul nu va examina nici o comunicare a unui petiționar fără a se fi asigurat că acesta a epuizat toate căile interne disponibile. Totuși, această regulă nu se aplică dacă procedurile de recurs depășesc termene raționale.

b) Comitetul adresează sugestiile și recomandările sale eventuale statului parte interesat și petiționarului.

8. Comitetul include în raportul său anual un rezumat al acestor comunicări

și, dacă este cazul, un rezumat al explicațiilor și declarațiilor statelor părți interesate, precum și al propriilor sale sugestii și recomandări.

9. Comitetul nu are competență să exercite funcțiile prevăzute în prezentul articol decât dacă cel puțin zece state părți la Convenție sunt legate prin declarații făcute în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol.”

Legea nr. 612 din 13 noiembrie 2002 pentru formularea unei declarații privind recunoașterea de către România a competenței Comitetului pentru Eliminarea Discriminării Rasiale, în conformitate cu art. 14 din Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, adoptată de Adunarea generală a Organizației Națiunilor Unite la New York la 21 decembrie 1965, prevede la articolul unic, alin (3):

„Organismul competent sa primească și sa examineze plângeri (comunicări) pe plan intern în România, în conformitate cu art. 14 paragraful 2 din Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, este Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, înființat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.194/2001.”

Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare **O.G. 137/2000**), republicată, la art. 2 alin 1 stabilește: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Conform art 2, al (4) din **O.G. 137/2000**, republicată: „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.”

Conform art. 16 al **Ordonanței guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării [...] este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte.”

Privind probarea faptelor de discriminare, **O.G. nr. 137/2000**, republicat, stabilește: „Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare” (art. 20, alin. 6).

Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, prevede:

„Art. 2

(1) *Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile prezentei legi.*

(2) *Judecătorii inamovibili pot fi mutați prin transfer, delegare, detașare sau promovare, numai cu acordul lor, și pot fi suspendați sau eliberați din funcție în condițiile prevăzute de prezenta lege.*

(3) *Judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.*

(4) *Orice persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoare să respecte independența judecătorilor.*

Art. 3

(1) *Procurorii numiți de Președintele României se bucură de stabilitate și sunt independenți, în condițiile legii.*

(2) *Procurorii care se bucură de stabilitate pot fi mutați prin transfer, detașare sau promovare, numai cu acordul lor. Ei pot fi delegați, suspendați sau eliberați din funcție în condițiile prevăzute de prezenta lege.*

Art. 4

(1) *Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.*

(2) *Judecătorii nu pot refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă.”*

[...]

TITLUL IV

Răspunderea judecătorilor și procurorilor

CAP. I

Dispoziții generale

Art. 94

Judecătorii și procurorii răspund civil, disciplinar și penal, în condițiile legii.

Art. 95

(1) *Judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi percheziționați, reținuți sau arestați preventiv numai cu încuviințarea secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.*

(2) *În caz de infracțiune flagrantă, judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți pot fi reținuți și supuși percheziției potrivit legii, Consiliul Superior al Magistraturii fiind informat de îndată de organul care a dispus reținerea sau percheziția.*

Art. 96

(1) *Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.*

(2) Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea judecătorilor și procurorilor care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.

(3) Cazurile în care persoana vătămată are dreptul la repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procese penale sunt stabilite de Codul de procedura penală.

(4) Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.

(5) Nu este îndreptățită la repararea pagubei persoana care, în cursul procesului, a contribuit în orice mod la săvârșirea erorii judiciare de către judecător sau procuror.

(6) Pentru repararea prejudiciului, persoana vătămată se poate îndrepta cu acțiune numai împotriva statului, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice.

(7) După ce prejudiciul a fost acoperit de stat în temeiul hotărârii irevocabile date cu respectarea prevederilor alin. (6), statul se poate îndrepta cu o acțiune în despăgubiri împotriva judecătorului sau procurorului care, cu rea-credință sau gravă neglijență, a săvârșit eroarea judiciară cauzatoare de prejudicii.

(8) Termenul de prescripție a dreptului la acțiune în toate cazurile prevăzute de prezentul articol este de un an.

Art. 97

(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătura cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare.

(2) Exercitarea dreptului prevăzut la alin. (1) nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

CAP. II

Răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor

Art. 98

(1) Judecătorii și procurorii răspund disciplinar pentru abaterile de la îndatoririle de serviciu, precum și pentru faptele care afectează prestigiul justiției.

(2) Răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor militari poate fi angajată numai potrivit dispozițiilor prezentei legi.

Art. 99

Constituie abateri disciplinare:

a) încălcarea prevederilor legale referitoare la declarațiile de avere, declarațiile de interese, incompatibilități și interdicții privind judecătorii și procurorii;

b) intervențiile pentru soluționarea unor cereri, pretinderea sau acceptarea rezolvării intereselor personale sau ale membrilor familiei ori ale altor persoane,

altfel decât în limita cadrului legal reglementat pentru toți cetățenii, precum și imixtiunea în activitatea altui judecător sau procuror;

c) desfășurarea de activități publice cu caracter politic sau manifestarea convingerilor politice în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

d) nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter;

e) nerespectarea în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor;

f) refuzul nejustificat de a primi la dosar cererile, concluziile, memoriile sau actele depuse de părțile din proces;

g) refuzul nejustificat de a îndeplini o îndatorire de serviciu;

h) exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune;

i) efectuarea cu întârziere a lucrărilor, din motive imputabile;

j) absențele nemotivate de la serviciu, în mod repetat;

k) atitudinea nedemnă în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu față de colegi, avocați, experți, martori sau justițiabili;

l) neîndeplinirea obligației privind transferarea normei de bază la instanța sau parchetul la care funcționează;

m) nerespectarea dispozițiilor privind distribuirea aleatorie a cauzelor;

n) participarea directă sau prin persoane interpuse la jocurile de tip piramidal, jocuri de noroc sau sisteme de investiții pentru care nu este asigurată transparența fondurilor în condițiile legii.

Art. 100

Sancțiunile disciplinare care se pot aplica judecătorilor și procurorilor, proporțional cu gravitatea abaterilor, sunt:

a) avertismentul;

b) diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu până la 15% pe o perioadă de la o lună la 3 luni;

c) mutarea disciplinară pentru o perioadă de la o lună la 3 luni la o instanță sau la un parchet, situate în circumscripția aceleiași curți de apel ori în circumscripția aceluiași parchet de pe lângă aceasta;

d) excluderea din magistratura.

Art. 101

Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 100 se aplică de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice.”

Legea nr. 317 din 1 iulie 2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată și actualizată, la capitolul IV, „Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii”, prevede:

„Secțiunea 1

Dispoziții comune

Art. 30

(1) Consiliul Superior al Magistraturii are dreptul și obligația de a se sesiza și din oficiu pentru a apăra judecătoria și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire

la acestea. De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor.

(2) Judecătorul sau procurorul care consideră că independența, imparțialitatea sau reputația profesională îi este afectată în orice mod se poate adresa Consiliului Superior al Magistraturii care, după caz, poate dispune verificarea aspectelor semnalate, publicarea rezultatelor acestuia, poate sesiza organul competent să decidă asupra măsurilor care se impun sau poate dispune orice altă măsură corespunzătoare, potrivit legii.

(3) Consiliul Superior al Magistraturii asigură respectarea legii și a criteriilor de competență și etică profesională în desfășurarea carierei profesionale a judecătorilor și procurorilor.

(4) Atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și ale secțiilor acestuia, referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, se exercită cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată.

Art. 31

(1) În exercitarea atribuțiilor sale Consiliul Superior al Magistraturii poate solicita Ministerului Justiției, instanțelor judecătorești și parchetelor, Institutului Național al Magistraturii, altor autorități și instituții publice, precum și persoanelor fizice sau juridice informațiile sau actele pe care le considera necesare.

(2) În scopul informării cu privire la activitatea instanțelor și parchetelor, membrii Consiliului Superior al Magistraturii efectuează deplasări la sediile instanțelor și ale parchetelor și organizează întâlniri cu judecătorii, procurorii și reprezentanții societății civile.

Art. 32

(1) În cazurile în care legea prevede avizul conform, aprobarea sau acordul Consiliului Superior al Magistraturii, punctul de vedere emis de acesta este obligatoriu. Dacă legea prevede consultarea sau avizul Consiliului Superior al Magistraturii, punctul de vedere emis de acesta nu este obligatoriu.

(2) În cazul în care legea nu prevede un termen pentru emiterea avizelor de către Consiliul Superior al Magistraturii, acestea se emit în 30 de zile de la sesizare. Depășirea de către Consiliul Superior al Magistraturii a termenului de emitere a avizului nu afectează valabilitatea actului.

Art. 33

Consiliul Superior al Magistraturii întocmește și păstrează dosarele profesionale ale judecătorilor și procurorilor.

Art. 34

Consiliul Superior al Magistraturii coordonează activitatea Institutului Național al Magistraturii și a Școlii Naționale de Grefieri.

Secțiunea a 2-a

Atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii

Art. 35

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor;

- a) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați;
- b) numește judecătorii stagiați și procurorii stagiați, pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;
- c) dispune promovarea judecătorilor și a procurorilor;
- d) eliberează din funcție judecătorii stagiați și procurorii stagiați;
- e) propune Președintelui României conferirea de distincții pentru judecători și procurori, în condițiile legii;
- f) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.

Art. 36

(1) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la admiterea în magistratura, evaluarea, formarea și examenele judecătorilor și procurorilor:

a) la propunerea Consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii, stabilește numărul anual de cursanți ai Institutului Național al Magistraturii, aproba anual data și locul pentru organizarea concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii, stabilește tematica pentru concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii și aproba programul de formare profesională a auditorilor de justiție, emite avize și adopta regulamente, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege;

b) numește comisia de admitere și comisia de elaborare a subiectelor pentru admiterea în Institutul Național al Magistraturii, în condițiile prevăzute de Regulamentul de organizare a examenului de admitere în Institutul Național al Magistraturii;

c) organizează și validează, potrivit legii și regulamentului, examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor și aproba programul de formare profesională continuă a judecătorilor și procurorilor, la propunerea Consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii, precum și tematica activităților de formare profesională continuă, organizate de curțile de apel și parchetele de pe lângă acestea;

d) organizează și validează, potrivit legii și regulamentului, concursurile pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor;

e) dispune organizarea concursurilor de promovare a judecătorilor și procurorilor;

f) numește comisiile pentru evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, în condițiile legii;

g) numește și revoca directorul și directorii adjuncți ai Institutului Național al Magistraturii, la propunerea Consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii, și desemnează judecătorii și procurorii care vor face parte din Consiliul științific al Institutului Național al Magistraturii;

h) la propunerea Consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii, aproba structura organizatorică, statele de funcții și statele de personal ale Institutului Național al Magistraturii;

i) numește directorul și directorii adjuncți ai Școlii Naționale de Grefieri și desemnează judecătorii și procurorii membri în consiliul de conducere al școlii;

j) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.

(2) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii soluționează contestațiile formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția celor date în materie disciplinară.

Art. 37

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și a parchetelor;

a) convoacă adunările generale ale judecătorilor și procurorilor, în condițiile legii;

b) aprobă măsurile pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi pentru instanțe și parchete;

c) elaborează propriul proiect de buget, cu avizul consultativ al Ministerului Finanțelor Publice, și emite avizele conforme pentru proiectele de buget ale instanțelor și parchetelor;

d) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.

Art. 38

(1) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, precum și alte regulamente și hotărâri prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată, și în Legea nr. 304/2004, republicată.

(2) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii asigură publicarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor și a regulamentelor prevăzute la alin.

(1) în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești.

(4) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de regulamente și ordine care se aprobă de ministrul justiției, în cazurile prevăzute de lege.

(5) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii poate sesiza ministrul justiției cu privire la necesitatea inițierii sau modificării unor acte normative în domeniul justiției.

(6) Consiliul Superior al Magistraturii elaborează anual un raport privind starea justiției și un raport privind activitatea proprie, pe care le prezintă Camerelor reunite ale Parlamentului României până la data de 15 februarie a anului următor și le publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, și pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 39

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii numește secretarul general și personalul cu funcții de conducere din aparatul Consiliului Superior al Magistraturii.

Secțiunea a 3-a

Atribuțiile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii

Art. 40

Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor:

a) dispun delegarea judecătorilor și detasarea judecătorilor și procurorilor, în condițiile legii;

b) numesc în funcții de conducere judecătorii și procurorii, în condițiile legii și ale regulamentului;

c) examinează recomandările primite de la Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție privind numirea în funcție a judecătorilor în cadrul Curții;

d) analizează îndeplinirea condițiilor legale de către judecătorii stagiași și procurorii stagiași care au promovat examenul de capacitate, de către alți juriști care au fost admiși la concursul de intrare în magistratura, de către judecătorii și procurorii înscriși la concursul de promovare și de către judecătorii și procurorii propuși pentru numirea în funcții de conducere;

e) soluționează contestațiile împotriva calificativelor acordate de comisiile de evaluare anuală a activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, constituite în condițiile legii;

f) iau măsuri pentru soluționarea sesizarilor primite de la justitiabili sau de la alte persoane privind conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor;

g) propun Președintelui României numirea în funcție și revocarea din funcție a președintelui, vicepreședintelui și președinților de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție;

h) avizează propunerea ministrului justiției de numire și revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, a adjunctilor acestora, a procurorilor șefi secție din aceste parchete, precum și a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și a adjunctului acestuia;

i) aprobă transferul judecătorilor și procurorilor;

j) dispun suspendarea din funcție a judecătorilor și procurorilor;

k) îndeplinesc orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.

Art. 41

Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor:

a) aprobă înființarea și desființarea secțiilor curților de apel, ale instanțelor din circumscripțiile acestora, precum și înființarea sediilor secundare ale instanțelor judecătorești și circumscripțiilor acestora, în condițiile legii;

b) aprobă propunerea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție de înființare și desființare a secțiilor în cadrul parchetelor;

c) avizează proiectul de hotărâre a Guvernului privind lista localităților care fac parte din circumscripțiile judecătorilor;

d) stabilesc categoriile de procese sau de cereri care se soluționează în municipiul București numai de anumite instanțe, cu respectarea competenței materiale prevăzute de lege;

e) la propunerea președinților curților de apel, stabilesc numărul vicepreședinților curților de apel, ai tribunalelor și ai tribunalelor specializate, precum și judecătorii la care funcționează un vicepreședinte;

f) la propunerea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau a procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, după caz, aproba numărul adjuncților procurorilor generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel și ai prim-procurorilor parchetelor de pe lângă tribunale, precum și parchetele de pe lângă judecătorii, unde prim-procurorii sunt ajutați de adjuncți;

g) îndeplinesc orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.

Art. 42

(1) Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii încuviințează percheziția, reținerea sau arestarea preventivă a judecătorilor și a magistraților-asistenți.

(2) Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii încuviințează percheziția, reținerea sau arestarea preventivă a procurorilor.

(3) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) și (2) privind percheziția și reținerea nu se aplica în caz de infracțiune flagrantă.

Art. 43

Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii numește și promovează magistrații-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, în condițiile legii.

Secțiunea a 4-a

Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților

Art. 44

(1) Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește, prin secțiile sale, rolul de instanța de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată.

(2) Secția pentru judecători are rolul de instanță disciplinară și pentru magistrații-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Art. 45

(1) Acțiunea disciplinară se exercită de comisiile de disciplina ale Consiliului Superior al Magistraturii, formate din un membru al Secției pentru judecători și 2 inspectori ai Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători și, respectiv, un membru al Secției pentru procurori și 2 inspectori ai Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori.

(2) Secția pentru judecători și Secția pentru procurori ale Consiliului Superior al Magistraturii numesc, în fiecare an, membrii comisiilor prevăzute la alin. (1). În comisiile de disciplina nu pot fi numiți 2 ani consecutiv aceiași membri.

(3) Membrii de drept, președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii nu pot fi numiți în comisiile de disciplina.

(4) Comisiile de disciplina pot fi sesizate în legatura cu abaterile disciplinare ale judecătorilor și procurorilor de orice persoana interesată sau se pot sesiza din oficiu.

(5) Orice sesizare privind activitatea necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor, greșit îndreptată la instanțe sau parchete, va fi înaintată comisiilor de disciplina în termen de 5 zile de la înregistrare.

Art. 46

(1) În vederea exercitării acțiunii disciplinare este obligatorie efectuarea cercetării prealabile, care se dispune de titularul acestei acțiuni.

(2) Cercetarea prealabilă se efectuează de inspectorii din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori.

(3) În cadrul cercetării prealabile se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care sa se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovatiei. Ascultarea celui în cauza și verificarea apararilor judecătorului sau procurorului cercetat sunt obligatorii. Refuzul judecătorului sau procurorului cercetat de a face declarații sau de a se prezenta la cercetări se constata prin proces-verbal și nu împiedica încheierea cercetării. Judecătorul sau procurorul cercetat are dreptul sa cunoască toate actele cercetării și sa solicite probe în apărare.

(4) Rezultatul cercetării prealabile se înaintează comisiei de disciplina în termen de 60 de zile de la înregistrarea sesizării la Consiliul Superior al Magistraturii, iar în următoarele 20 de zile comisia de disciplina sesizează secția corespunzătoare în vederea soluționării acțiunii disciplinare.

(5) În cazul în care, înainte de sesizarea secției, comisia de disciplina constata ca sunt necesare verificări suplimentare, desemnează un inspector din cadrul serviciului corespunzător al Inspecției judiciare, în vederea completării cercetării prealabile. Rezultatul verificărilor suplimentare este înaintat în cel mult 30 de zile comisiei de disciplina. În acest caz, termenul de 20 de zile prevăzut la alin. (4) curge de la primirea rezultatului verificărilor suplimentare.

(6) În cazul în care comisia de disciplina considera ca exercitarea acțiunii disciplinare nu se justifica, dispune clasarea.

(7) După primirea rezultatului cercetării prealabile, titularul acțiunii disciplinare sesizează secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea judecării acțiunii disciplinare.

(8) Acțiunea disciplinară poate fi exercitată în termen de cel mult un an de la data săvârșirii abaterii.

Art. 47

(1) În procedura disciplinară în fata secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, citarea judecătorului sau procurorului împotriva căruia se exercita acțiunea disciplinară este obligatorie. Judecătorul sau procurorul poate fi reprezentat de un alt judecător ori procuror sau poate fi asistat ori reprezentat de un avocat.

(2) Judecătorul sau procurorul și, după caz, reprezentantul ori avocatul sau au dreptul sa ia cunostinta de toate actele dosarului și pot solicita administrarea de probe în apărare.

(3) Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul în care constata ca sesizarea este intemeiată, aplica una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de judecător sau procuror și cu circumstanțele personale ale acestuia.

Art. 48

Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii soluționează acțiunea disciplinară printr-o hotărâre care cuprinde, în principal, următoarele:

a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară și încadrarea juridică a acesteia;

b) temeiul de drept al aplicării sancțiunii;

c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de judecător sau procuror;

d) sancțiunea aplicată și motivele care au stat la baza aplicării acesteia;

e) calea de atac și termenul în care hotărârea poate fi atacată;

f) instanța competentă să judece calea de atac.

Art. 49

(1) Hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se redactează, obligatoriu, în termen de cel mult 20 de zile de la pronunțare și se comunica de îndată, în scris, judecătorului sau procurorului. Comunicarea hotărârilor este asigurată de Secretariatul general al Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Competența soluționării recursului aparține Completului de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 9 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii și judecătorul sancționat disciplinar.

(3) Recursul suspendă executarea hotărârii secției Consiliului Superior al Magistraturii de aplicare a sancțiunii disciplinare.

(4) Hotărârea prin care se soluționează recursul prevăzut la alin. (2) este irevocabilă.

Art. 50

În cazul în care s-a dispus excluderea din magistratura a unui judecător sau a unui procuror, hotărârea irevocabilă se transmite Președintelui României, în vederea emiterii decretului de eliberare din funcție."

1. Analizând prevederile **Convenției internaționale privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială**, în special art. 14, coroborate cu prevederile **Legii nr. 612 din 13 noiembrie 2002 pentru formularea unei declarații privind recunoașterea de către România a competenței Comitetului pentru Eliminarea Discriminării Rasiale, în conformitate cu art. 14 din Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, adoptată de Adunarea generală a Organizației Națiunilor Unite la New York la 21 decembrie 1965**, conform cărora Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este autoritatea care se pronunță asupra existenței sau inexistenței unei discriminări rasiale după epuizarea celorlaltor căi de recurs interne, totodată în spiritul art. 16 al **O.G. 137/2000**),

republicată, care prevede: „*Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare Consiliul, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte*” consider că CNCD are competența de a se pronunța, în principiu, și asupra încheierilor de ședință

2. Totodată se constată că, în conformitate cu **Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate sancționa o eventuală faptă de discriminare produsă prin efectul unei hotărâri judecătorești, nici nu poate oferi remedii pentru astfel de fapte, petentul având posibilitatea de a se adresa Curții Europene a Drepturilor Omului.

Competența CNCD-ului în acest caz, prin urmare, este de a primi și a examina cererea.

3. Petentul nu a respectat condițiile privind probarea faptelor de discriminare (**O.G. nr. 137/2000**, republicat, art. 20, alin. 6). Deși s-a solicitat petentului, nu a depus încheierea considerată a fi discriminatorie.

4. În consecință, propun clasarea dosarului din lipsă de probe.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu 6 voturi pentru și două împotrivă ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Clasarea dosarului din cauza lipsei de competență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării;
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii - Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

COMȘA CORINA NICOLETA – Vicepreședintă

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA - Membru

Data redactării: 10.01.2007

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

